

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Lenkou Langmaierovou, advokátkou se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, čj. OAM-641/ZA-ZA11-ZA02-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2017, čj. 46 Az 11/2016 - 37,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2017, čj. 46 Az 11/2016 - 37, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lence Langmaierové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

[1] Dne 22. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Dne 1. 8. 2016 poskytl údaje k této žádosti, v nichž uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti, pravoslavného vyznání, svobodný. Nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace a ani nezastával

žádnou politickou či jinou veřejnou funkci. Má syna, který žije v Gruzii ve vesnici T. s jeho družkou. Poslední místo bydliště měl v T., kde žil posledních přibližně 15 let až do 22. 4. 2016, kdy letecky odcestoval z T. přes Istanbul do Prahy na základě českého víza. Od této doby území České republiky neopustil. V minulosti pobýval na území ČR, a to od 12. 3. do 28. 3. 2016. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má cukrovku a 40% ztrátu zraku. O udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé, v Gruzii je jeho život v ohrožení. V roce 2007 pracoval v bezpečnostní firmě Alfa Soči jako ostraha. Při jeho službě v restauraci v roce 2007 tam byl zabit člověk jménem L. K.. Žalobce byl svědkem této vraždy a jako korunní svědek vystupoval po celou dobu vyšetřování a trestního řízení. Uvedl, že mu neznámí lidé nabízeli peníze za to, aby změnil svou výpověď, a když odmítl, začali mu telefonicky a i jinak vyhrožovat. Volal mu i otec vraha – R. G., který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 12 let. Otec vraha pracuje jako policista. Neustále žalobci telefonoval a vyhrožoval, že ho zabije, pokud nezmění výpověď. V roce 2012 se v Gruzii změnila politická situace, bylo propuštěno mnoho vězňů. Má proto obavy o svůj život.

[2] Jeho žádost byla žalovaným zamítnuta a krajský soud následně zamítl i jeho žalobu.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] První námitkou, kterou žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatňuje, je procesní vada řízení spočívající v tom, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání ve věci, aniž stěžovateli zaslal výzvu dle § 51 s. ř. s. Soud tímto postupem upřel stěžovateli právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se a porušil tím jeho právo na spravedlivý proces.

[4] Stěžovatel namítá především, že krajský soud se nedostatečně a neúplně vypořádal s jeho žalobní argumentací; jiné námitky zcela opomenul a vůbec se jimi nezabýval. Co se týká neudělení humanitárního azylu, stěžovatel uvádí, že trpí cukrovkou a ztrátou zraku ze 40 %. V případě návratu zpět do Gruzie se obává zhoršení svého zdravotního stavu, a to především kvůli neustálému stresu z hrozícího zabití a méně kvalitní a dostupné zdravotní péči. Tyto okolnosti mohou přitom vést až k úplné ztrátě zraku stěžovatele. Žalovaný se dostatečně nezabýval podmínkami zdravotní péče v Gruzii, neboť tvrzení žalobce o tom, že nějakou zdravotní péči v Gruzii má k dispozici, ještě neznamená, že taková zdravotní péče je adekvátní a dostačující.

[5] Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany i v řízení před krajským soudem uváděl, že existuje reálná hrozba, že bude v Gruzii zavražděn, neboť byl klíčovým svědkem v trestním řízení vedeném s R. G., který pochází z vlivné rodiny a má konexe v gruzínské policii a justici. V průběhu tohoto řízení i po jeho skončení stěžovateli několikrát vyhrožovali. V řízení před správními orgány stěžovatel doložil článek referující o daném případu přeložený do anglického jazyka. Žalovaný však článek nepřeložil, a vůbec k němu nepřihlédl, a stejného pochybení se dopustil i krajský soud. Žalovaný nezjistil, zda v Gruzii funguje efektivní systém ochrany svědků či dohledu nad rizikovými propuštěnými pachateli trestných činů. Tyto okolnosti přitom stěžovatel považuje za důležité.

pokračování

[6] Žalovaný nezohlednil měnící se politickou situaci v Gruzii a skutečnost, že na svobodu byli propuštěni političtí vězni blízcí nové vládě, mezi kterými mohl být i R. G.. V čase se přitom zvyšuje možnost, že odsouzený bude podmínečně propuštěn z výkonu trestu a bude se tak moci stěžovateli fyzicky pomstít za jeho svědectví bez užití prostředníků. Bylo povinností žalovaného zjistit, zda se odsouzený nachází stále ve výkonu trestu anebo na svobodě. Pokud krajský soud uvedl, že stěžovatele v uplynulých letech nikdo nekontaktoval, neznamená to, že stěžovateli nehrozí závažná újma. Soud se námitkami stěžovatele vůbec nezabýval a jeho situaci bagatelizoval. Žalovaný nevycházel z aktuálních pokladů a nezjistil dostatečně skutkový stav; zohlednil jen skutečnosti, které svědčí v neprospěch stěžovatele – tuto námitku krajský soud také opomenul.

[7] Stěžovatel upozorňuje na porušení mezinárodních závazků. Krajský soud postupoval v rozporu s principem non-refoulement. Zcela opomněl obsah zprávy Amnesty International za rok 2015/2016, kterou stěžovatel navrhl jako důkaz. V této zprávě poukázal zejména na narůstající nepokoje v Gruzii (v Abkhazii a Jižní Osetii), neefektivitu vyšetřování policejních orgánů a vyhrožování soudcům ze strany vládních orgánů. Soud se však obsahem této zprávy nezabýval.

[8] Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud se nevypořádal ani s námitkou spočívající v další tvrzené vadě řízení, a to, že rozhodnutí žalovaného nebylo přeloženo do gruzínského jazyka; stěžovatel obdržel pouze české znění.

[9] Zástupkyně stěžovatele nesouhlasí s výrokem o náhradě nákladů řízení, které jí krajský soud jakožto ustanovené zástupkyni přiznal. Na doplnění žaloby měla zástupkyně pouze čtyři dny. V této době nahlížela do spisu a současně kontaktovala stěžovatele, se kterým uskutečnila poradu v délce tři hodiny. Mimořádně problematické bylo v tak krátké době obstarání tlumočníka do ruského, příp. gruzínského jazyka. Zástupkyně rozhovor se stěžovatelem učinila nakonec prostřednictvím svého známého, který hovoří rusky. Stěžovatelka se domáhá trojnásobku odměny, co se týká převzetí a přípravy zastoupení a poukazuje na § 7, 9 odst. 4, 11 odst. 1 a 12 odst. 1 advokátního tarifu. Soudem ustanovené zástupkyni měla tedy náležet odměna ve výši 13600 Kč.

[10] V závěru navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti a shledal, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je v řízení zastoupena advokátkou.

[12] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, v

němž interpretoval neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; a (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[13] Neshledá-li NSS *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost.

[14] V nyní projednávané věci však Nejvyšší správní soud s ohledem na další kasační námitky stěžovatele shledal kasační stížnost přijatelnou, neboť napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu přitom sama o sobě zakládá přijatelnost (resp. důvodnost) kasační stížnosti a postačuje k jeho zrušení.

[15] NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatele ohledně nenařízení ústního jednání krajským soudem a porušení jeho práv na spravedlivý proces. NSS k tomu uvádí, že ze spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud zástupkyni stěžovatele vyzval dne 20. 9. 2016, čj. 46 Az 11/2016-28, aby mu ve lhůtě dvou týdnů sdělila, zda souhlasí s tím, že ve věci bude rozhodnuto bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.). Současně ji krajský soud poučil, že pokud ve lhůtě dvou týdnů nevyjádří svůj nesouhlas, bude mít soud za to, že s neveřejným projednáním věci souhlasí. Ze spisu krajského soudu dále vyplývá, že tato výzva byla zástupkyni stěžovatele doručena dne 21. 9. 2016, přičemž zástupkyně se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila. Pokud krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že účastníci řízení s neveřejným projednáním věci souhlasili (byť konkludentně), jeho závěr má oporu ve spise a nejedná se tedy o pochybení.

[16] Nejvyšší správní soud setrvale uvádí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, jak soud hodnotil žalobní námitky, resp. proč je považoval za nedůvodné, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005).

[17] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že soud nezohlednil zprávu Amnesty International za rok 2015/2016, kterou předložil krajskému soudu jako důkaz a poukázal na to, že § 75 odst. 1 s. ř. s. se zde neuplatní. S odkazem na doloženou zprávu stěžovatel upozornil na nepokoje v Abhazii a Jižní Osetii, na to, že soudcům v Gruzii je vyhrožováno násilím a že vyšetřování členů Generální inspekce Ministerstva vnitra je neefektivní. Stěžovatel namítá porušení zásady non-refoulement; tato námitka přitom souvisí také s povinností žalovaného dostatečně zjistit skutkový stav. Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný zohlednil skutečnosti, které svědčily pouze v jeho neprospěch. Současně uváděl, že žalovaný nezjistil skutečnou situaci panující v Gruzii. Poukázal na zprávy MZV z června a července 2015 s tím, že nejsou zcela aktuální. Stěžovatel dále citoval z podkladů, které žalovaný použil s tím, že k okolnostem, které podporují závěry stěžovatele, se vůbec nezabýval. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud neposoudil námitku, že stěžovatel neobdržel překlad rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[18] NSS si je vědom své judikatury ohledně nároků kladených na kvalitu (a přezkoumatelnost) odůvodnění: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ [viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také NSS v minulosti uvedl, že „*pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný' rozsudek.*“ (k tomu viz obdobně rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, dospěl k závěru: „*Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.*“

[19] Krajský soud se vůbec nezabýval navrženým důkazem stěžovatele – předloženou zprávou Amnesty International (natož jejím obsahem). Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud není povinen provést všechny navržené důkazy, musí však vždy uvést důvod, proč důkaz neprovedl (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004). Tuto úvahu nemůže namísto krajského soudu učinit NSS v tomto řízení. Krajský soud se nevypořádal ani s námitkou porušení mezinárodních závazků, ani s námitkami ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu správními orgány. Námitka stěžovatele týkající se neprovedení překladu rozhodnutí žalovaného do gruzínského jazyka a skutečnost, že stěžovatel obdržel toto rozhodnutí pouze v českém jazyce, zůstala ze strany soudu taktéž zcela bez povšimnutí. S přihlédnutím k ustálené judikatuře NSS dospěl k závěru, že žalobní námitky shrnuté v bodě [17] nejsou dílčí, nýbrž tvoří stěžejní argumentaci žaloby, přičemž krajský soud se k nim vůbec nevyjádřil (a to ani okrajově nebo dokonce nepřímo). Krajský soud v tomto ohledu pochybil a kasační námitky stěžovatele jsou tudíž v tomto ohledu nejen přijatelné, ale také důvodné, neboť rozhodnutí krajského soudu je v těchto částech nepřezkoumatelné.

[20] Z výše uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud posoudit přijatelnost, příp. důvodnost námitek týkajících se nesprávné (právní) aplikace § 14a zákona o azylu a případného užití institutu doplňkové ochrany, ani možného porušení mezinárodních závazků.

[21] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal dílčí argumentaci soudu o tom, že neprovedení překladu článku (který dokazoval, že stěžovatel vystupoval jako korunní svědek v trestním řízení proti R. G.) žalovaným bylo pochybením. NSS se

v tomto ohledu ztotožnil se závěry krajského soudu o tom, že v řízení před správními orgány nebylo nutné překlad zmíněného článku obstarat, neboť žalovaný ve správním řízení nijak nezpochybňoval věrohodnost tvrzení stěžovatele o jeho obavách z výhružek ze strany osob blízkých vrahovi, proti kterému v trestním řízení svědčil (a která podložil zmíněným článkem). Žalovaný z nich ve svém rozhodnutí vycházel, nijak tato tvrzení nezpochybňoval a v odůvodnění se s nimi vypořádal, tato dílčí námitka proto není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud mohl následně přistoupit (i přes výše uvedenou dílčí nepřezkoumatelnost – viz body [17] a [20]) k posouzení námitky týkající se aplikace § 14 zákona o azylu (humanitární azyl). Ze spisu žalovaného vyplývá, že trpí cukrovkou a částečnou ztrátou zraku, a že v zemi původu (jak sám uvedl) má dostatečnou péči, navštěvuje jednou ročně lékaře, užívá léky a žádnými akutními problémy netrpí. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány okolnosti zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu; krajský soud s jeho závěry souhlasil. NSS konstatuje, že tato námitka stěžovatele je nepřijatelná, neboť humanitární azyl je možné udělit *„např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.“* (viz rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 6 Azs 55/2009-71), rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2009, čj. 6 Azs 34/2009-89). I v případech hodných zvláštního zřetele, je však přiznání humanitárního azylu věcí správního uvážení (viz rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27). Pokud krajský soud v této věci dospěl k závěru, že žalovaný správně vyložil neurčitý právní pojem *okolnosti zvláštního zřetele hodné* tak, že žádný ze stěžovatelem tvrzených důvodů jej nenaplňuje, odpovídají jeho závěry shora cit. judikatuře NSS.

[23] Ve zbývající části kasační stížnosti brojila zástupkyně stěžovatele proti výroku II. napadeného rozsudku, kterým krajský soud přiznal zástupkyni na náhradě nákladů řízení částku 6800 Kč za dva úkony právní služby [1) převzetí a příprava zastoupení, včetně první porady s klientem, a 2) sepsání žaloby, včetně doplnění]. S ohledem na okolnosti nyní projednávané věci je přesvědčena, že ji krajský soud měl vyzvat k vyčíslení nákladů řízení, přičemž tak neučinil a rovnou přistoupil k rozhodování. Namítala, že v dané věci byl dán důvod pro zvýšení její odměny za převzetí a přípravu zastoupení, a to s přihlédnutím k § 12 odst. 1 advokátního tarifu: *„U úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek.“*

[24] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že o úhradě odměny za zastupování ustanoveného advokáta rozhoduje soud z úřední povinnosti. Aby mohl rozhodnout, musí si zjistit (rovněž z úřední povinnosti) relevantní skutečnosti a opatřit dostatečné podklady; ty může získat přímo ze soudního spisu anebo může vycházet z vyúčtování, které advokát v dané věci doložil. Z žádného ustanovení s. ř. s. (ani ze zákona č. 63/1999 Sb., občanský soudní řád) však neplyne povinnost soudu zástupce vyzývat k vyúčtování jím provedených úkonů (byť je zaslání takové výzvy jistě vhodné), pokud o nich může rozhodnout na základě obsahu spisu. Obdobně není NSS povinen zjišťovat ani to, zda advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a není ani povinen jej vyzývat, aby tuto skutečnost osvědčil

pokračování

(k tomu viz rozsudky NSS ve věci sp. zn. 3 Ads 41/2004, sp. zn. 3 Ads 9/2005, a sp. zn. 3 Ads 63/2005).

[25] Zástupkyně v řízení před NSS doložila, že za účelem porady s klientem musela použít cizí jazyk (gruzínský anebo ruský), přičemž obstarání tlumočníka ve lhůtě čtyř dnů (které odpovídaly zbývající lhůtě pro podání žaloby) označila jako mimořádně obtížné. Tato okolnost však krajskému soudu nebyla známa, neboť z obsahu spisu jednoznačně vyplývá pouze: 1) převzetí a příprava zastoupení, včetně první porady s klientem a nahlížení do spisu, a 2) sepsání doplnění žaloby, tj. celkem dva úkony právní služby. NSS k tomu uvádí, že v takových případech není povinností soudu zjišťovat (natož předvídat) specifické okolnosti případu a advokáta za tímto účelem vyzývat k jejich (hypotetickému) vyčíslení. Je naopak primárně na zástupci (advokátu), aby soudu sdělil skutečnosti, které považuje za specifické a pro výpočet náhrady nákladů řízení relevantní. Krajský soud tedy nepochybil, pokud při výpočtu nákladů řízení ustanovené zástupkyni vycházel z obsahu svého spisu a zohlednil úkony ustanovené zástupkyně, které z něj byly zřejmé, a o nichž neměl žádné pochybnosti. NSS nadto podotýká, že vzhledem k tomu, že rozsudek krajského soudu ruší (tj. výrok I., včetně navazujících výroků) a věc mu vrací k dalšímu řízení, není vyloučeno, aby zástupkyně doložila jí tvrzené specifické okolnosti případu v dalším řízení před krajským soudem. V takovém případě se krajský soud při rozhodování o nákladech bude *ex officio* zabývat i otázkou, zda je postup podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu v plném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Byť NSS rozhodnutí krajského soudu ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatele, které dle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu rozhodovat v dalším řízení krajský soud.

[28] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 17. 5. 2016, čj. 46 Az 11/2016-17, ustanovena zástupkyně Mgr. Lence Langmaierové, advokátka, jejíž zastupování trvalo i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Zástupkyně požádala o přiznání odměny a paušální náhrady výdajů za jeden úkon právní služby a současně sdělila, že není plátkyní DPH. Nejvyšší správní soud jí tedy přiznal odměnu za jeden úkon právní služby v řízení před NSS, tj. sepis a podání kasační stížnosti ze dne 14. 8. 2017, podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., (advokátní tarif), ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5

a § 6 odst. 1 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem ve výši 3400 Kč; tyto náklady nese stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu